

Trygve Opheim og Odd Simonsen. Trygve Opheim var leder i Kameratklubben og kirketjener i Narvik kirke. (Foto: Ella Karlsson).

er min sang og min glede" – disse sangene ble mye brukt på Kameratklubbens møter. I Pinsen dro klubbens medlemmer til Birkeland ved Lillesand for å delta i landsstevnet for kameratklubber. Her hentet de inspirasjon til oppstart av nye klubber i Harstad, Svolvær og Bodø. Det ble også arrangert nord-norske møter og kurs for kameratklubbene i landsdelen. Det første ble arrangert i Narvik i 1978. Senere ble disse møtene lagt til Harstad, Sulitjelma og Stokmarknes. Kameratklubbens 10-årsjubileum ble feiret på Narvik menighetshus den 27. oktober 1982. Da hadde Kjell Petter Dahl for lengst reist fra byen. Fra 1977 hadde res. kap. Jan Otto Eek engasjert seg i dette arbeidet, som ble fulgt med stor velvilje og interesse fra kommunens ledelse. I 1981 ble Narvik kameratklubb tildelt Narvik sparebanks ærespris. Bankens styreformann, Jens Opshaug, overrakte gaven, kr. 7 500, til Trygve Opheim – i nærvær av bl.a. res. kap. Jan Otto Eek og menighetsrådets formann, Arne Simonsen. I 1982 ble der arrangert et landsstevne for kameratklubber i Narvik. De følgende år gikk det imidlertid fort nedover med Narvik kameratklubb. Jan Otto Eek måtte trekke seg tilbake fra arbeidet og forlot byen i 1984. Begge de ledende personer – Trygve Opheim og Rolf Iversen – ble syke og døde. Også andre medlemmer av klubben gikk

bort i disse årene. Den siste som gikk bort av dem som var med og stiftet klubben, var Odd Simonsen. Det fortelles at han til det siste snakket med sine venner om tiden i Kameratklubben. Avgjørelsen han tok i 1972 om å avstå fra alkohol, holdt han til livets siste slutt.

Fellesråd

I forbindelse med at Ankenes og Narvik ble slått sammen til en kommune i 1974, ble det – i henhold til Lov om Den norske kirke § 20 – opprettet et kirkelig fellesråd for de to prestegjeldene. Kirkevergen skulle være fellesrådets sekretær. Sogneprestene i Ankenes og Narvik var selvskrevne medlemmer. Menighetsrådene og kommunen valgte sine representanter til rådet, som primært skulle føre tilsyn med kirkene og kirkegårdene.

Kirkens 50-årsjubileum

Forberedelsene til kirkens 50-årsjubileum i 1975 hadde startet allerede året før. Det ble trykt et festskrift med glimt fra kirkens historie. Skriftet var redigert av sogneprest Kjell Petter Dahl og Hårek Dybvik. Selve jubileet ble feiret den 14. desember 1975 med festgudstjeneste i kirken, hvor biskop Weider prekte. I prosesjonen deltok – foruten biskopen – syv prester. Kirkekoret og Guttekoret sang under gudstjenesten. En av de inviterte prester var stiftskapellan Trygve Knutzen, som en rekke ganger hadde vikariert i Narvik. I sin hilsen omtalte han Narvik menighet som "de åpne dørers hjem". Etter gudstjenesten var det kirkekaffe i gymnaset's aula. Der deltok ca. 300 mennesker. Om kvelden var det kirkekonserter med deltagelse av Narvik Kirkekor og Jernbanens musikkorps.

Menighetshuset

Tanken om å bygge menighetshus var allerede en del år gammel da Dahl kom til Narvik. Som tidligere nevnt var det i sogneprest Ragnvald Bolstads tid (1958 – 1964) at det ble startet et mer systematisk arbeid for å planlegge bygging av menighetshus. Allerede i 1959 hadde menighetsrådet

I 1971 ble det stiftet en arbeidsgruppe, som skulle skaffe midler til bygging av menighetshus i Narvik. I årene 1971 – 1976 arrangerte arbeidsgruppen basar hver vår i Misjonskirken til inntekt for menighetshus. Etter at menighetshuset var innviet og tatt i bruk, har arbeidsgruppen arrangert basar hver høst for å skaffe penger til nedbetaling av gjeld og vedlikehold av huset. I 1990 var hele gjelden betalt. Foran fra venstre: Ruth Aanstad, Jensine Strømsnes, Anna Alvestad, Selma Kjelling, Valborg Olsen, Edith Hansen, Petra Øien Moen, Karen Henriksen, Gunvor Hansen, Hanna Sørensen og Heid Fylling. (Foto: Ruth Aanstad).

drøftet saken, og der var blitt valgt en plankomité på fire medlemmer som skulle utarbeide planer for et slikt bygg. I forbindelse med behandlingen av budsjettet for 1962 oppnevnte Narvik bystyre tre medlemmer av formannskapet, som – sammen med menighetsrådets representanter – skulle se nærmere på behov og planer for et menighetshus i byen. I møte den 20. oktober 1961 utpekte menighetsrådet sine representanter til utvalget: Karl Strømsnes, Olav Danielsen, Thor Haga og Ragnvald Bolstad. I en samtale mellom res. kap. Haga og ordfører Øvergaard ble det antydnet en byggesum på ca. kr. 600 000, der kommunen skulle dekke halvparten. Der manglet imidlertid både tomt og plantegninger, og saken ble utsatt. Menighetsrådet sendte så søknad til formannskapet om tomt i kirkeparken eller på annet sentralt sted. I 1963 gikk Narvik Dampvaskeri i Industriveien 12 konkurs, og menighetsrådet fikk forespørsel om dette bygget kunne være av interesse som menighetshus. Der ble imidlertid ingen enighet mellom kommunen og menighetsrådet om dette. I 1964 oppnevnte menighetsrådet en aksjonskomité for

innsamling av midler til menighetshus med klokker Walter Aase som formann og res. kap. Dueland, husmor Selma Kjelling, lokfører Lind Nilsen, kunstmaler Arne Linder Olsen og ingeniør Erling Aanstad som medlemmer. Det ble arrangert en dør til dør aksjon og samlet inn kr. 20 000. I 1965 vurderte menighetsrådet et tilbud fra kommunen om å overta det gamle pleiehjemmet og bygge det om til menighetshus. Etter råd fra fagfolk ble dette tilbudet avvist, og menighetsrådet sendte en ny innstendig oppfordring til kommunen om å få tildelt tomt – også ut fra den erfaring at folk var skeptiske til å gi penger til menighetshus så lenge der ikke fantes mer konkrete planer knyttet til en bestemt tomt i byen. I 1965 fikk menighetsrådet tilbud fra kommunen om å benytte lokaler i kino-brakken bak kirken til menighetsarbeidet. Dette ble tatt imot med takk, og det ble satt i gang en del oppussingsarbeider og innkjøp av stoler og bord. Dette lokalet ble flittig brukt til en rekke menighetsaktiviteter helt til menighetshuset sto ferdig ti år senere, og de innkjøpte møblene kunne flyttes over i nye lokaler. Mot slutten av

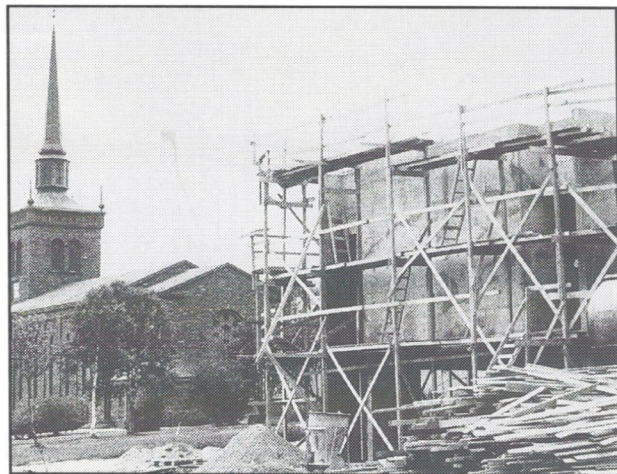

Den 28. januar 1975 la biskop Weider ned grunnsteinen til Narvik menighetshus.
(Foto: Narvik kom. fotosamling).

1960-årene later det til at menighetshussaken druknet i kirkestriden. Fra mars 1967 til februar 1971 nevnes ikke menighetshuset i menighetsrådets protokoller. Så snart man øynet en løsning på stridighetene, ble

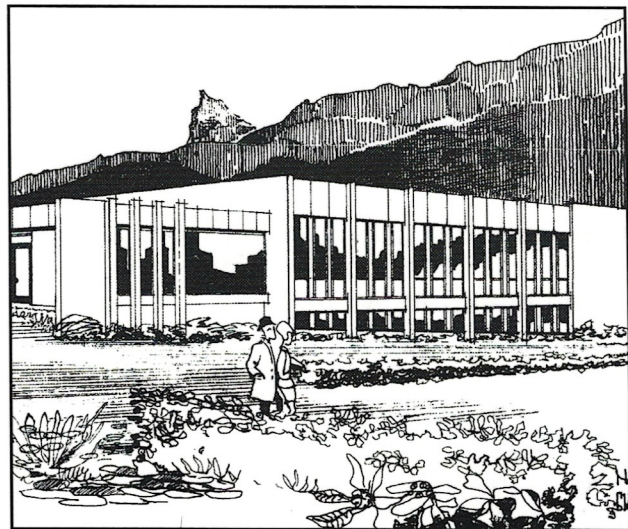

Mange deltok i dugnadsarbeidet. Her ser vi Ruth Aanstad, Arvid Aanstad og Fritz Bolle.
(Foto: Narvik kom. fotosamling).

Menighetshusets beliggenhet i forhold til Narvik kirke er perfekt. (Foto: Narvik kom. fotosamling).

imidlertid saken tatt opp på nytt. I januar 1971 ble det – etter initiativ av res. kap. Krohn Hansen – sammenkalt til et møte, hvor det ble stiftet en arbeidsgruppe med det formål å skaffe midler til bygging av menighetshus. I årene 1971 – 1976 arrangerte denne arbeidsgruppen basar hver vår i Misjonskirken til inntekt for nytt menighetshus i Narvik. Denne gruppen er fortsatt i aktivitet – med Ruth Aanstad som dyktig leder. I april 1971 oppnevnte menighetsrådet en plankomité for bygging av menighetshus i Narvik med Erling Aanstad, Carl Wollert Krohn-Hansen og Berit Kirkerud som medlemmer. På samme møte ble det opplyst at formannskapet

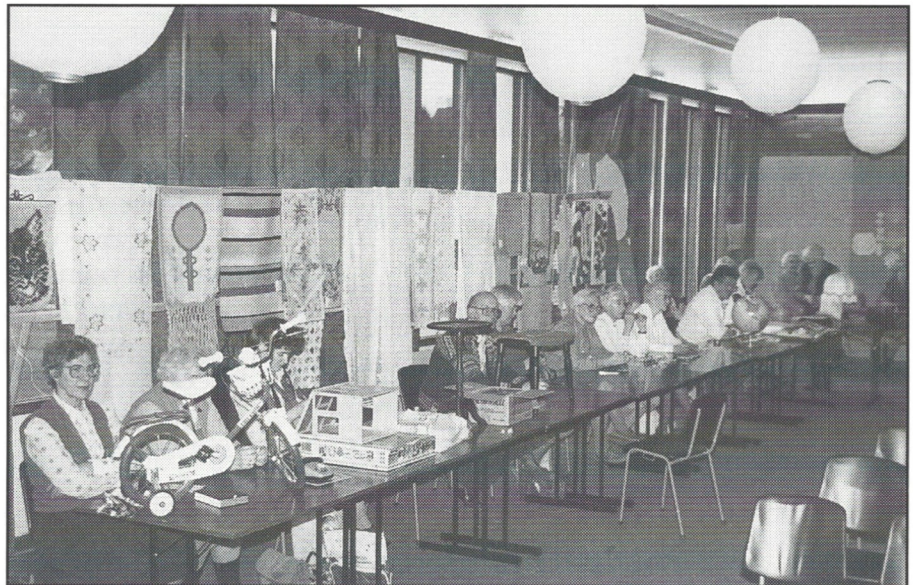
Narvik menighetshus er tegnet av arkitekt Simon Arntzen. (Foto: Narvik kom. fotosamling).

Arkitekt Simon Arntzen tegnet Narvik menighets-
hus og var medlem av byggekomitéen.

(Foto: Simon Arntzen).

Danielsen, Elsa Kobberstad, Randi Ops-
haug, Kjetil Ravlo, Simon Arntzen og Arne
Simonsen som medlemmer. Den gamle
romplanen ble revidert, og byggekomitéen
vedtok at huset skulle bygges slik at funk-
sjonshemmede med rullestol skulle kunne
bevege seg fritt. Dette ble det første hus
i Narvik som var bygd også for funk-
sjonshemmede. En kom etter hvert frem til
det romprogram som huset har i dag.
Finanskomitéens kostnadskalkyle lød på
kr. 1 900 000 inkludert inventar. Menig-
heten hadde på den tid samlet inn ca.
kr. 900 000. I tillegg ga Narvik Sparebank
kr. 75 000 til menighetshuset i forbindelse
med feiringen av kirkens 50-årsjubileum.
Også fra speiderne kom det betydelige be-
løp – kr. 122 000 fra KFUK-speiderne og
kr. 35 000 fra KFUM-speiderne. (De solgte
sitt hus i Verkstedbakken og skulle i stedet

Arbeidsgruppen arran-
gerer hver høst basar til
inntekt for menighets-
huset.

(Foto: Narvik
menighetsblad)

hadde tatt opp menighetshussaken til for-
nyet vurdering, men at der ennå ikke var
tatt stilling til tomtespørsmålet. Den 13.
september 1972 kom så det gledelige brevet
fra formannskapet om at nåværende tomt
til menighetshus var godkjent. Nå kom det
virkelig fart i planene. Menighetsrådet an-
modet Simon Arntzen om å være byggets
arkitekt. Videre oppnevnte menighetsrå-
det en finanskomité med følgende med-
lemmer: Olav Danielsen, Bjarne Johnsen,
Liv Sørensen, Erling Aanstad, Carl Wollert
Krohn - Hansen og Kjell Petter Dahl.
Senere ble byggekomitéen oppnevnt med
Kjell Petter Dahl, Carl Wollert Krohn -
Hansen, Ole Ekhorn, Edmund Karde, Olav

ha sine faste speiderrom i menighetshuset).
Egenkapitalen ble dermed til sammen
kr. 1 193 979. Med uforutsette overskridel-
ser tok menighetsrådet høyde for totale
byggekostnader på over 2 millioner. For å
fullføre finansieringen vedtok derfor me-
nighetsrådet i møte den 1. juli 1974 å låne
kr. 400 000 i Narvik Sparebank med tilbake-
betaling over 20 år og kr. 400 000 i
Kreditkassen med tilbakebetaling over 10
år. Som byggmester ble antatt entreprenør-
firmaet Botnmark og Tobiassen, og den 21.
oktober 1974 startet de tomtearbeidet. Den
28. januar 1975 la biskop Weider ned
grunnsteinen i nærvær av representanter
for menighetsråd, byggekomité, konsulen-

Kirketjener Berit Kirkerud holder andakt på basaren.
(Foto: Narvik menighetsblad).

ter, arkitekt, entreprenørfirma og menighet. Skolekorpset spilte. I skrinet som biskopen murte ned, ligger det bibel, salmebok, tegninger av huset, kort historikk, kostnadsoverslag, en mynt fra 1975 og diverse avisutklipp. Så begynte dugnadsarbeidet. Det var kalkulert med dugnadsinnsats for ca. kr. 200 000. Det utviklet seg et samhold og en arbeidsvilje som var enestående. Unge og eldre deltok. Felles for alle var viljen til å gjøre en innsats. De koselige kaffepausene i brakka blir aldri glemt. Det var først meningen at huset skulle bli ferdig til kirkejubileet i desember 1975. Dette lyktes ikke. Innvielsen av huset fant sted den 25. august 1976. Biskop Weider ledet vigslingen. Menighetshuset var så fullt at ikke alle fikk plass. Det ble en stor dag for Narvik menighet etter så mange års ventetid. Dagen etter vigslingen startet bispedømmemøtet, som var lagt til Narviks nye menighetshus. Regnskapet viste i ettertid at de totale kostnader ble til sammen kr. 2 293 979. Med dugnadsinnsats for kr. 250 000 balanserte regnskapet. Erfaringene har senere vist at der virkelig var et behov for menighetshus i Narvik. Huset brukes flittig både av menigheten og andre. Takket være arbeidsgruppens årlige basarer

kunne siste avdrag på byggelånet betales allerede i 1990. Dermed kan fremtidige basarinntekter brukes til å vedlikeholde huset.

Nytt orgel

I 1977 oppnevnte Narvik menighetsråd en orgelkomité med domorganist Arne Rodvelt Olsen, Bodø, Carl Trond Nedberg og Erling Aanstad som medlemmer. Etter samråd med Narvik kommune ble det utarbeidet forslag til nytt orgel med 40 stemmer. Anbudsinnsendelse ble sendt til fire forskjellige firmaer. I 1978 fremla komitéen forslag for menighetsrådet om innkjøp av nytt orgel fra vest-tysk fabrikant. Saken ble imidlertid utsatt, og nye anbud ble innhentet. I 1979 vedtok så menighetsrådet – i samråd med kommunen – å anskaffe nytt orgel til kr. 1 300 000 fra et øst-tysk firma. Orgelet ble bestilt for levering høsten 1982. Riving av det gamle orgelet begynte i mars 1982. Montering og intonering av det nye orgelet fant sted sommeren og høsten 1982. Ved gudstjenesten søndag 17. oktober 1982 ble det nye orgelet overlevert fra kommunen til menigheten og innviet til kirkelig bruk. Det var varaordfører Tulla Hjertholm som representerte Narvik kommune ved overleveringen. I programmet for innvielsesgudstjenesten skriver Carl Trond Nedberg: "Det er firmaet V.E.B. Orgelbau, Dresden, som har levert kirkens nye instrument. Denne orgelfabrikken ble grunnlagt i 1808 av Gebrüder Jehmlich, og er fremdeles i samme familie. Men man kan føre tradisjonen tilbake til de berømte orgelbyggerbrødrene Silbermann. Disse virket i første halvdel av 1700-årene og regnes blant de største mestere i orgelbyggerkunstens historie. Det nye orgelet i Narvik kirke bygger derfor på tradisjonene fra orglenes gullalder. Det er vel verd å merke seg at alle tiders største orgelkunstner, Johan Sebastian Bach, levet samtidig med Silbermann-brødrene. Narvik-orgelet har 42 registre med godt over 3000 piper, og disse er fordelt på tre manualer og pedal. Spilletraktoren er mekanisk og fungerer meget lett og presis. Registraturen er elektronisk og meget rikt utstyrt, slik at man på forhånd kan innstille 16 forskjellige klangkombinasjoner, mot bare 3 på det gamle orglet. Hver av de 42